

Tikra Poilsis

Kristus yra poilsis, tikra atgaiva pavargusiems, nes per Jį įmanoma tikras garbinimas.

Tikra Poilsis

„Į ką jis pasakė: tai yra poilsis, duok poilsį pavargusiems; ir tai yra atgaiva; bet jie neklausė“ (Iz 28:12)

Tam tikrų žydų pozicijų sekėjai, norėdami patvirtinti savo teiginius apie šabą, dažnai užduoda šiuos klausimus: Kas pakeitė sabato garbinimo dieną, septintą savaitės dieną, į sekmadienį, pirmąją savaitės dieną? Kada buvo atliktas šis pakeitimas? Ar Dievas leido atlikti šį pakeitimą?

Šiuose klausimuose yra tam tikrų judaizmo doktrinos elementų, nes jie siekė sugrįžti prie Mozės įstatymo ir apipjaustymą bei sabatus pristatė kaip esminius elementus, kad krikščionis būtų išgelbėtas. Apipjaustytiems (judaizeriams) apaštalas Paulius pateikė tokį atsakymą:

„Nes mes esame apipjaustytieji, kurie tarnaujame Dievui dvasioje ir šloviname Jėzuje Kristuje ir nepasitikime kūnu“ (Fil 3, 3).

Iš Pauliaus atsakymo mes turime dvi sąvokas:

- Tikras apipjaustymas yra tarnauti Dievui dvasia, nes tik tie, kuriems buvo atliktas Kristaus apipjaustymas, tarnauja Dievui, o tai daroma ne apyvarpėje, o įvyksta širdyje, kur išmetamas visas nuodėmės kūnas. „Kai jūs taip pat apipjaustyti apipjaustymu, kuris nėra padarytas rankomis kūno nuodėmių grobyje, Kristaus apipjaustyme“ (Kol 2, 11). Tik Kristuje žmogus gali įvykdyti įstatymą,

nes tik per Jį įmanoma apipjaustyti be žmogaus, širdies pagalbos. „Todėl apipjaustykite savo širdies apyvarpę ir nebeužkietinkite kaklo“ (Įst 10:16; Jer 4, 4);

- Krikščionis negiria to, kas aktualu kūnui (genealogija, apipjaustymas, tautybė, dienos, šventės ir kt.), Pvz., Būdamas Abraomo kūno palikuonis, apipjaustytas, dalyvaujantis įstatymo šventėse, aukojantis aukas pagal įstatymą, likusi kūno dalis konkrečiomis dienomis ir kt.

Kitaip tariant, apaštalas Paulius aiškiai parodo, kad krikščionis Dievui tarnauja ne pagal kūną, o pagal dvasią. Bet kaip žmogus tarnauja Dievui dvasioje? Ar nėra konkrečios vietos? Tinkama diena tokiai paslaugai?

Kai žmogus garbinimą sieja su daiktais, dienomis, vakarėliais, aukomis ir pan., Tai yra todėl, kad jis nežino, ką reikia garbinti dvasia, nei kaip įtvirtinti Dievo teisumą. Garbinti dvasią galima tik tiems, kurie gimė iš naujo, tai yra, jie vėl buvo sukurti per Dievo žodį, nepaperkamą sėklą.

Per evangeliją, kuri yra Dievo jėga, Dievas įtvirtina savo teisingumą, tai yra Jis yra tas, kuris išteisina žmogų remdamasis savo galia, kuri yra evangelija (Rom 1, 16–17).

Kristus yra sabato Viešpats, tikrasis poilsis, kuriam tikri garbintojai yra generuojami pagal tai, ko siekia Tėvas. Visi, kurie įeina per Kristų, neturi jaudintis dėl garbinimo vietos (Samarijos ar Jeruzalės) ar dėl garbinimo laiko (dienių), nes Kristus yra pažadėta palikuonė, o jam atėjus atėjo laikas, kai maldininkai garbina Tėvą. tiesoje ir teisingume „Taigi kam yra įstatymas? Ji buvo iššventinta dėl prasižengimų, kol atėjo palikuonys, kuriems buvo duotas pažadas; angelai jį padėjo į tarpininko ranką“ (Gal 3, 19); „Jėzus jai tarė: „Moterike, patikėk manimi, kad ateina valanda, kai nei ant šio kalno, nei Jeruzalėje negarbinsi Tėvo. Garbinsi tai, ko nežinai. mes mėgstame tai, ką žinome, nes išgelbėjimas ateina iš žydų.

Tačiau ateina valanda ir dabar yra ta diena, kai tikrieji garbintojai garbins Tėvą dvasia ir tiesa; nes Tėvas ieško tų, kurie jį garbina. Dievas yra Dvasia, ir tie, kurie jį garbina, turėtų garbinti jį dvasia ir tiesa “(Jono 4:21–24).

Jėzus samariečiui aiškiai nurodo, kad vyksta Tėvo įgalioti pokyčiai (Jono 4:23).

Kristaus nustatytuose pokyčiuose šventės dienos, jaunieji mėnuliai, šeštadieniai ir kt. Nebėra svarbūs, dabar svarbu būti nauju tvariniu, nes tai, kas senojoje sandoroje atrodė priklausoma nuo konkrečios vietos ir laiko, Jėzus pasirodė esąs įmanomas būtent tą akimirką ir toje vietoje (Gal 6, 15). Atėjo laikas!

Žydai manė, kad nustatytos dienos yra būtinos pamaldoms, pabrėždamos sabato dieną, tačiau Kristus parodė, kad tikrasis garbinimas galimas tik per Dievo, kuris yra Kristus, galią. Jis pakeitė garbinimą, kuris buvo tam tikromis dienomis, savaitėmis, mėnuliais ir kt., Kad būtų visada, ir vieta nustojo būti tiesiog Jeruzalės mieste, kad būtų visur, nes atėjus Mesijo žmonėms jie tapo auka, šventykla ir dvasios buveine (1 Kor 3, 16).

Po Kristaus inicijuotų pokyčių nereikia skųstis, kad nėra laiko pamaldoms, remiantis senu argumentu, kad vieta buvo toli arba kad reikėjo laukti konkrečių laikų, tokių kaip dienos, mėnesiai, jaunatis, savaitės, šeštadienis, ir kt.

Iki Mesijo atsiradimo nuodėmė buvo užpilta tik gyvūno krauju, reprezentuojančiu būsimą Dievo darbą, pereinamasis tikrai bus pakeistas, nes tik Dievo Avinėlis atliks tobulą darbą: pašalins pasaulio nuodėmę.

Šventyklų, kunigų ir gyvų aukų sąlygomis žmonės gali bet kada ir bet kurioje vietoje aukoti pagyrimo aukas, kurios yra Kristų išpažįstančių lūpų vaisius (Hbr 13:15; Rom 12, 1), nes jie yra Dievo šventyklą ir laisvai patekti į malonės sostą (1 Pt 2: 5; Hbr 10:19).

Pasiutęs kasdienio gyvenimo tempas nėra kliūtis tarnauti Dievui, nes dabar jis nebetarnaujamas dėl seno laiško amžiaus, tačiau jis tarnuojamas Dievui žinant Šventąjį, kuris yra Kristus (Rom 10, 2; Pv. 9:10).

Kai Jėzus pasiūlė poilsį, palengvėjimą pavargusiems ir engiamiems, jis nesiūlė kasdienių žmonių problemų sprendimo, nes kasdienis nuovargis yra aktualus visiems žmonėms dėl Edene įvykusio teismo. Žemiškoji egzistencija visada bus įtempta, nes, kaip Dievas nusprendė, Sūnaus, kuris duoda Tėvo valią, prieštaravimas jam būtų priešingas (Pr 3:17). Jei žmogus laukia Kristuje dėl klausimų, susijusių su šiuo gyvenimu, jis yra labiausiai vargas iš žmonių, nes iš jo kilusį darbą ir kančias nustatė Dievas (Ec 3, 10);

„Jei tikimės Kristaus tik šiame gyvenime, mes esame vargingiausi iš visų žmonių“ (1 Kor 15, 19).

Bet ką Jėzus pasiūlė sakydamas:

„Ateikite pas mane visi, kurie esate pavargę ir engiami, ir aš jus palengvinsiu. Imk mano jungą ant savęs ir mokykis iš manęs, kuris esu švelnus ir žemos širdies; ir rasite poilsį savo sieloms. Nes mano jungas yra lengvas, o mano našta lengva“ (Mt 11:28 -30)?

Jis siūlė palengvėjimą tiems, kuriems buvo nuodėmės jungas, ir poilsį tiems, kurie nešė sunkią Mozės įstatymo našta. Jėzus atėjo tam, kad išsaugotų tai, kas buvo prarasta, ir nesuteikė žmonėms egzistencinės kokybės.

Šeimos, darbo, streso, maisto kokybės, atostogų ir kt. Problemos yra problemos, kurias žmogus gali ir turi išspręsti, nes tai yra jo vidinio nusiteikimo (valios) dalis, tačiau tai visiškai priklauso nuo vyrų. išgelbėjimas nuo žmogui neįmanomo nuodėmės pasmerkimo priklauso nuo Dievo (Mt 19, 26).

Kasdienės problemos taip pat palengvėja ne šeštadienį ar sekmadienį, o sekant Kristaus perspėjimu:

„Aš jums tai sakiau, kad turėtumėte manyje ramybę; pasaulyje turėsite kančių, bet būkite nusiteikę, aš nugalėjau pasaulį “(Jono 16:33).

Tvarka aiški:

„Todėl neklauskite, ar valgysite, ar gersite, ir nebūkite neramus“ (Luko 12:29), nes:

” Mas é grande ganho a piedade com contentamento. Porque nada trouxemos para este mundo, e manifesto é que nada podemos levar dele. Tendo, porém, sustento, e com que nos cobrirmos, estejamos com isso contentes” (1Tm 6:6 -8).

O descanso prometido aos cansados e oprimidos é para que o homem venha alimentar-se de Cristo, pois é Ele quem dá a vida eterna (Jo 6:57). Após ser participante da carne e do sangue, o homem permanece em Cristo e Cristo e o Pai no homem (Jo 15:4 -5).

Os judaizantes apregoavam o sábado como o dia do ‘descanso’ que a lei fazia referência dizendo que Deus descansou neste dia (Gn 1:31), porém, Jesus é claro ao dizer que o seu Pai trabalha até agora, e Ele também, o que demonstra que os sábados pertinentes aos dias da semana é uma alegoria para Cristo, o descanso dos cansados e oprimidos (Jo 5:17).

Ora, Cristo, o criador dos céus e da terra (Jo 1:3; Cl 1:16), após ter criado todas as coisas até o sexto dia, no sétimo descansou, porém, o Gênesis só fez referência a ordem natural deste mundo que são visíveis aos olhos do homem (primeira criação), ou seja, refere-se as coisas que não são eternas

“E Deus viu tudo o que havia feito, e tudo havia ficado muito bom. Passaram-se a tarde e a manhã; esse foi o sexto dia. Assim, foram concluídos os céus, e a terra, e tudo o que neles há. No sétimo dia, Deus já havia concluído a obra que realizara, e nesse dia descansou. Abençoou Deus o sétimo dia e o santificou, porque nele descansou de toda a

obra que realizara na criação” (Gn 1:31; Gn 2:3).

No sétimo dia Cristo descansou, no sentido de concluir, as obras pertinentes ao mundo dos homens, contudo, Ele e o Pai continuaram a trabalhar com vista aos bens futuros, aquilo que os olhos não viram e nem subiram ao coração do homem

“Mas, como está escrito: As coisas que o olho não viu, e o ouvido não ouviu, E não subiram ao coração do homem, São as que Deus preparou para os que o amam” (1Co 2:9);

“Mas, vindo Cristo, o sumo sacerdote dos bens futuros, por um maior e mais perfeito tabernáculo, não feito por mãos, isto é, não desta criação” (Hb 9:11).

O fato de ter sido registrado que no sétimo dia Cristo descansou, não é porque Ele tenha se cansado como se necessitasse de folga ou se dormir (Sl 121:1), antes tem por objetivo alertar os homens que há um descanso e o descanso é Cristo.

Quando se utiliza Êxodo 20, verso 11 para dizer que o homem é abençoado por guardar o sétimo dia da semana, esquecem-se de considerar que descansou (concluiu) no sétimo dia foi aquele que criou todas as coisas, e não os homens. Quem descansou de tudo o que fizera foi Deus, e não os homens, como se lê:

“Porque em seis dias fez o SENHOR os céus e a terra, o mar e tudo que neles há, e ao sétimo dia descansou; portanto abençoou o SENHOR o dia do sábado, e o santificou” (Ex 20:11 ; Ex 31:17).

Por que inicialmente Deus separou o dia do sábado dos outros dias? Para lhes servir de memorial de que é Deus quem dá descanso

„Prisimink žodį, kuri Mozės, Viešpaties tarnas, tau atsiuntė, sakydamas:„ Viešpats, tavo Dievas, tau duoda ramybę ir suteikia tau šią žemę “(Joz 1, 13). Bet, nes jie

nenorėjo girdėti ir ilsėtis Dieve

„Nes Egiptas jums padės veltui ir be tikslo; Štai kodėl aš šaukiau dėl to: tavo stiprybė nebus rami “(Iz 30, 7).

Nors Dievo žodžiu yra palaiminimas, nes iš visko, kas išeina iš Dievo lūpų, žmogus gyvens (Išt 8, 3), o šabo įsakyme buvo prakeiksmas.

„Bus dirbtos šešios dienos, bet septintoji diena yra poilsio sabatas, šventas Viešpačiui; kas sabato dieną dirba kokį nors darbą, tas tikrai mirs “(Iš 31, 15).

Bet kuris iš žmonių, kurie girdėjo (tikėjo) Dievo žodį, gyvens, o tai reiškia, kad jie buvo mirę nusikaltimuose ir nuodėmėse. Atsiradus įstatymui, be to, kad atsiskyrė nuo Dievo, buvo susvetimėjęs, miręs, jei jis nepailsėjo septintą savaitės dieną, Jokūbo vaikams gresia fizinė bausmė: fizinė mirtis.

Dievas nori priversti juos suprasti, kad jei jie tikėtų, jog žengs žadamą poilsį

„Nes jūs dar neįsitraukėte į paveldą, kurį jums duoda Viešpats, jūsų Dievas. Bet jūs eisite per Jordaną ir gyvensite krašte, kuris privers paveldėti Viešpatį, savo Dievą. Jis suteiks jums ramybę nuo visų priešų, esančių šalia, ir jūs gyvensite saugiai “(Išt 12, 9–10), bet kai jie nusisuko nuo jam paklusimo, jis savo rūstybe prisiekė, kad Izraelio žmonės neįeis į jo poilsį (Žyd 4: 1).

Kaip ir visi daiktai, kurie buvo dedami į tabernakulį, yra paveikslėliai, sabatas taip pat buvo naudojamas kaip paveikslėlis, siekiant parodyti, kad kas netiki, tas neturi gyvenimo. Nors perspėjo, kad Dievas jų nepriėmė ir kad jų šventės, šeštadieniai ir t. jie buvo nepakeliami, žmonės ir toliau „tarnavo“ alegorijoms, o ne Dievui

„Nebetraukite tuščių aukų; smilkalai man yra bjaurybė,

jaunatis, šeštadienis ir susirinkimų sušaukimas; Negaliu ištvirti neteisybės, net iškilmingo susitikimo. Tavo jaunatis ir iškilmės, mano siela jų nekenčia; jie man jau sunkūs; Aš pavargau nuo jų kentėjimo “(Iz 1, 13–14).

Tačiau krikščionys, nes jie tikėjo Kristumi, jau žengė pažadėtą poilsį (Žyd 4, 3), nes jie sėdi dangaus regionuose Kristuje (Ef 2, 6). Kodėl krikščionys išėjo ilsėtis? Kadangi jie buvo atgaivinti kartu su Kristumi, tai yra, jie buvo prikelti kartu su Juo, todėl jie ilsisi (Ef 2: 5; Co 3: 1).

Todėl kiekvieną kartą, kai krikščionis žiūri į įstatymą ir jo įsakymus, jis turi atsižvelgti į tai, kad viskas buvo palikta mums kaip pavyzdys (1 Kor 10, 11), o ne kaip primetimas.

„Tiesą sakant, Šventajai Dvasiai ir mums atrodė gerai neužkrauti tau daugiau naštos, o šitais būtiniais dalykais: kad susilaikytum nuo stabams paaukotų dalykų, nuo kraujo, nuo uždusinto kūno ir nuo prostitucijos, kurios jums gerai sekasi, jei laikotės savęs. Eik gerai “(Apd 15, 28–29), bet kas ketina laikytis bet kurio įstatymo aspekto, privalo laikytis viso įstatymo

„Ir vėl protestuoju prieš kiekvieną žmogų, kuris leidžiasi apipjaustytas, kuris privalo laikytis visų įstatymų“ (Gal 5, 3).

Krikščionis turi diskretiškai analizuoti kai kurias Biblijos vietas, nes Judaizmo patalpų pasekėjai naudoja keletą eilučių, kad primestų praktiką, kuri nėra išganinga Kristaus bažnyčiai. Pavyzdžiui, jie cituoja Luko 4 16 eilutę sakydami, kad Kristus šabą naudojo Dievui garbinti, tačiau tekste norima tik parodyti, kad jis mokė sinagogose (Luko 4:15) ir kad vieną kartą tai buvo Šeštadienį į sinagogą Nazarete (Luko 4:16). Įdomu kodėl? Ar ne todėl, kad žydai šeštadienį lankėsi sinagogoje? Be abejo, jis nuėjo į sinagogas šeštadienį, nes žydai šeštadienį lankėsi šventykloje.

Aišku yra viena: pagal iškreiptą fariziejų požiūrį Kristaus

mokiniai padarė tai, kas buvo šabo metu vetuota, o Jėzus priekaištavo fariziejams, kad jie nurodė išmokti „noriu gailestingumo, o ne aukų“ prasmę (Mt 12: 7). Tai yra, jie turėjo sužinoti, kad Dievas siekia žmonių meilės (s 6, 6), o ne aukų kaip praktiką riboti šabo dieną. Šiame tekste Jėzus parodo, kad sabatas yra tik auka, o poilsį teikiantis Viešpats tikisi, kad jie jį myli (Hoz. 6: 4).

Šiame kontekste Jėzus pabrėžė, kad Dievas pailsėjo dėl to, kad žmogų reikia išgelbėti (Morkaus 2:27). Atkreipkite dėmesį, kad šabas nurodomas vienaskaita, tai yra pažadėtas poilsis, kuris yra Kristus, o ne savaitiniai šeštadieniai.

Tada Jėzus užsiminė apie save kaip apie žmogaus Sūnų, nes jis yra žmonių ir net sabatų Viešpats (Morkaus 2:28).

Kadangi Jėzus ir jo mokiniai nesilaikė tos pačios praktikos kaip fariziejai, jie gundė Kristų klausdami:

„Ar teisėta gydyti šeštadienį?“ (Mt 12, 10). Ir vėl Jėzus išgydė per sabatą.

Kristaus kaltintojai buvo puikūs įstatymų laikytojai, tačiau net laikydamasis šabo, Jėzus priekaištavo jiems sakydamas:

„Argi Mozė nedavė tau įstatymo? ir niekas iš jūsų nesilaiko įstatymo. Kodėl bandai mane nužudyti?“ (Jono 7:19).

Todėl bet koks potvarkis ieškoti Dievo per dienas yra silpnas ir prastas argumentas, nes tokia praktika verčia žmogų tik jiems tarnauti, o ne pas Dievą, nes Jam tarnauti galima tik dvasioje ir tiesoje.

„Bet dabar, pažindamas Dievą, tiksliau būdamas Dievo žinomas, kaip grįžti prie tų silpnų ir prastų pradų, kuriems vėl nori tarnauti? Jūs laikotės dienų, mėnesių, laiko ir metų. Aš bijau tavęs, kuris tuščiai nedirbo prieš tave“ (Kol 4, 9–11), nes įstatymas vykdomas vienu įsakymu

„Nes visas įstatymas įvykdomas vienu žodžiu: mylėsi savo

artima kaip save pati“ (Gal 5, 14) ir išgelbėjimą
tikėdamas, kad Kristus yra Dievo Sūnus (Jono 3:23).